

избира народни прѣдставители, които биха поддържали закона си и бламирали министритѣ. Послѣдната властъ е народната властъ; народътъ ще наложи мнѣнието си. Въ такъвъ случай държавниятъ глава е длъженъ да се подчини. Не се ли подчини, рѣшението на въпроса прѣдстои пакъ на народа, но не вече съ легални срѣдства, а чрѣзъ революция. Въ държавитѣ, обаче, гдѣто парламентарното управление вирѣе, държавнитѣ глави изпълняватъ длъжноститѣ си, защото знаятъ че революциитѣ скжпо имъ коствувать....

И тъй, конституционно-парламентарно управление е онова, което е възприело прѣдставително управление, раздѣление на изпълнителната и законодателната власти, съ министерска отговорностъ прѣдъ послѣдната.

Ще бждемъ непълни, ако не опрѣдѣлимъ ролята на държавния глава въ парламентарното управление. Понеже държавниятъ глави не управлява при парламентарентаренъ режимъ, мисли се, че неговата роль е само фигуративна и безъ значение. Това мнѣние е погрѣшно. Държавниятъ глава взема участие въ управлението: той съвѣтва, той убѣждава. Съ своитѣ познания, дарби и морални качества той може да окаже чувствително влияние върху управлението; когато пъкъ той упражнява важната прерогатива — разпускане на камарата, ролята му въ управлението на държавата е голѣма. Той е мъдрецътъ, независимиятъ и безпристрастниятъ, който безъ страсть и озлобление слѣди отъ висотата на положението, що завзема, дѣятелността на законо-